

nº 85 febrer 2008- donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	Internacional	pàg 12-16
Pàgines centrals	pàg 8-9	Gaza des de dins	
Eleccions del 9-M		Kenya: lluita tribal?	
		Venezuela: Orlando Chirino	
Sindical:		Correu Internacional 136. Palestina	
Una crisi més greu del que diuen	pàg 4-5		
Dia de la Dona Treballadora	pàg 6		
Vaga a l'ensenyament públic	pàg 10-11		

Irina Palm, del director Sam Garbarski.

En un dels fulls de promoció d'aquesta pel·lícula el seu director relata "Sóc polonès d'origen, vaig créixer a Alemanya, visc a Bèlgica i he rodat la pel·lícula en anglès. El meu primer ajudant és grec, va créixer a Alemanya i viu a París. El supervisor del guió és anglès, però va néixer a Suècia. El director de fotografia és belga i viu a França. El dissenyador de producció és italià, però viu a Luxemburg. Una bona barreja". Que ha donat un bon resultat, afegim nosaltres.

Als diaris la classifiquen de tragicomèdia i això vol dir que explica una història dramàtica o tràgica, però amb pinzellades d'humor i ironia. Doncs això mateix: un nen té una malaltia greu que demana un tractament mèdic de gran cost financer. Serà l'àvia – Maggie – qui aconseguirà els diners per lograr un final feliç. Treballant en un bordell.

On és la vessant còmica? L'àvia (interpretada per Marianne Faithfull, ni més ni menys) no té un contacte complet amb els clients, els masturba a través d'un forat (Es busca hostessa). I per provocar emoció, solidaritat i poder commoure una cosa així s'ha de filmar

amb molt de talent. No hi ha escenes escandaloses, ni apareixen membres virils. Hi ha ella, la seva expressió, el seu cos.

La resta d'ingredients: Maggie és una tímida i respectable vídua, imagineu què en pensa el fill quan s'assabenta, i les amigues. Tothom sap que existeix una feina com ara aquesta?

De vegades, hi ha persones (perdó, persones valentes) que s'han de saltar els seus propis principis i han de tirar pel dret.

Carlos Latuff

E leccions...

Tot el recurs electoral del PSOE és agitar el fantasma del retorn de la dreta cavernícola del PP. Sembla que la culpa d'un hipotètic govern del PP la tindriem els i les treballadores que no anem a votar PSOE o IU. Ells no tenen culpa de res, encara que ben poca cosa poden presentar davant la gent per convèncer i entusiasmar sobre la seva acció de govern; al contrari, han estat anys de govern contra els interessos populars. El discurs d'IU o dels seus aliats (IC/EUiA, EB) donen per suposat que tota la seva feina és fer escorar el govern del PSOE, o dels homòlegs autonòmics o locals, cap a l'esquerra, una feina que més aviat s'ha demostrat un fracàs rotund on han governat junts (ajuntaments, Cantàbria o Catalunya), junts han aplicat la mateixa política privatitzadora, pro patronal, de desregularització laboral dels i les treballadores...

No es pot seguir per aquest camí buscant el mal menor per acabar veient com amb els vots de treballadors/es i joves es governa per als poders de sempre, per a la patronal que veu beneficis astronòmics mentre puguen preus i la vivenda escanya els i les treballadores, per a un poder centralista que empeny a reprimir Euskadi, per a una Església reaccionària

que encara que el PSOE la serveix amb safata de plata sembla que en vol més, al servei de l'imperialisme quan s'envien tropes per donar suport la política militarista dels EUA a l'Afganistan o Haití o ofegant el poble palestí amb el bloqueig a Gaza.

Cal fer un tomb i engrescar-se en la construcció d'una alternativa dels i les treballadores, dels i les joves, dels pobles. Aquesta és la tasca més urgent i per la qual ens presentem a les eleccions. Lluita Internacionalista vol ajudar en aquest projecte en què necessàriament han de participar altres forces polítiques i socials, i molts i moltes joves i treballadores que avui no estan organitzades enlloc.

Hi ha signes de reactivació de lluites obreres, algunes fins i tot per demanar millores laborals com les dels autobusos de Barcelona o la neteja del metro de Madrid, mobilitzacions en defensa dels serveis públics com la propera vaga de tot l'ensenyament públic no universitari a Catalunya el proper 14. En quasi tots els casos comencen a sortir altres direccions que no són les que tradicionalment han dirigit els sectors. És a partir d'aquests processos, i molt estretament lligat amb ells, que és possible construir l'alternativa, que a la vegada que un referent a l'esquerra dels IU/IC/EUiA/ERC, ha de ser una eina de lluita.

No es pot seguir per aquest camí, buscant el mal menor per acabar veient com amb els vots de treballadors/es i joves es governa per als poders de sempre

... amb il·legalitzacions

En les eleccions generals del 9 de març centenars de milers de bascos quedaran un cop més sense poder triar l'opció volguda. En una cursa contra el rellotge el Govern i la fiscalia han volgut impedir fos com fos que ni ANB ni el PCTB poguessin participar en els processos electorals. Un cop més es posa en evidència que les decisions judicials obeeixen directrius polítiques. La pantomima de la democràcia i de la separació de poders demostra el que és: una farsa.

El PSOE vol recuperar el temps perdut per reduir l'avantatge que li porta el

PP en la cursa per ser el més centralista i espanyol de tots, perquè aquest discurs contra els pobles català i basc li dóna vots a la resta de l'Estat.

Les detencions de dirigents abertzales s'ha accentuat amb la doctrina de mesures preventives.

Denunciem la suspensió, pas previ a la il·legalització, d'ANB i el PCTB com ho hem fet de la il·legalització de Batasuna.

12 de febrer de 2008

S'acosta la crisi: 132.378 desocupats més el gener

És més greu del que diuen

El gener ha estat un mal mes per les borses, però ha estat pitjor per als treballadors i treballadores. Als EUA hi ha hagut més acomiadaments que contractacions (17.000 ocupacions menys) per primera vegada en 4 anys. El creixement d'aquest país ha passat del 4,9% el tercer trimestre de 2007 al 0,6% en el quart, una frenada en sec. Probablement, tant els EUA com l'Estat espanyol podrien estar en recessió (2 trimestres seguits amb creixement negatiu) abans d'acabar l'any, però els acomiadaments i les no renovacions de contractes ja han començat. El sector financer dels EUA no s'ha recuperat ni amb una retallada dràstica d'interessos als EUA, del 4,25% al 3% en 10 dies, que hauria

les hipoteques subprime i la seva disseminació en títols, si després va ser el descrèdit de les agències de qualificació de deute que treballaven a comissió dels bancs i que -com l'auditora Arthur Andersen, que va amagar el fenomenal frau de l'empresa ENRON - van permetre vendre hipoteques ruïnoses, ara amenacen de fallida les anomenades "monoline" o companyies asseguradores d'emissions de bons (protegeixen bons subprime per 537.000.000.000 de dòlars). Si aquestes cauen, cauen a continuació els principals bancs nord-americans, perquè un munt de pèrdues amb assegurança deixen de tenir-ne i es converteixen en el que realment són: pèrdues. Sembla que ha fracassat l'intent d'aguantar les asseguradores mitjançant els mateixos bancs que en necessiten els diners. En caure les borses també s'han reduït les pensions dels plans de pensions privats.

educatius i evitar els desnonaments. Avisa contra les retallades fiscals com les de Bush i Zapatero, perquè precisament van contra l'augment de la despesa pública social i educativa.

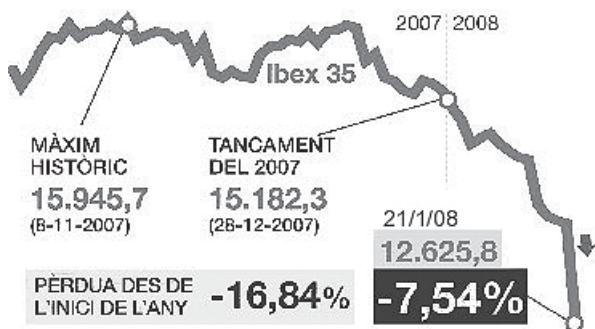
Reaccionem davant una situació greu

Fins i tot el Fons Monetari Internacional (FMI), que en les crisis anteriors de països pobres ha estat pel desmantellament del sector públic, preconitza ara un augment

El total d'aturats es situa en 2.261.925, un 6,2% més que el desembre. La contractació ha caigut un 4,3%

de la despesa pública. Però no ens enganyem: el sistema financer, i sectors especulatius com la patronal immobiliària a l'Estat espanyol, volen els diners dels impostos per pagar els seus deutes, i aquestes operacions necessiten revestir-se de suposades ajudes als treballadors i treballadores per amagar-les. Les empreses industrials i de serveis ja estan reduint plantilles, mentre el govern, la patronal, les direccions dels sindicats majoritaris i els mitjans de comunicació amaguen la gravetat de la situació per dificultar la presa de consciència dels treballadors i treballadores i per encoratjar falses sortides reformistes. La situació als EUA és l'exemple que no s'ha d'imitar: s'estan produint centenars de milers de desnonaments i milers d'acomiadaments sense que hi hagi cap resposta sindical i política. I d'un en un no som res. Una vegada acomiadats/des, ens allunyen dels centres de treball, on rau la nostra força, units amb els companys i companyes i amb la possibilitat de parar la producció i controlar els mitjans de producció.

Víctor Messeguer. Barcelona

Caiguda de l'IBEX 35, el 21 de gener

de ser "mà de sant"(diners barats per als especuladors) si la crisi no fos tan profunda. Fa 6 mesos d'allò que anomenen "injeccions de liquiditat en el sistema bancari", mentre augmenta la inflació i les autoritats monetàries animen l'esperança que noves bombolles amaguin l'actual, com ja va passar el 2001, quan la bombolla immobiliària i les despeses de la "guerra contra el terror" van tancar la crisi de les empreses ".com". El regal fiscal del govern Bush, equivalent a un 1% del PIB (com la quantitat que va arribar a rebre anualment l'Estat espanyol de fons europeus), ha estat contestat per analistes que afirmen que no soluciona ni un mes dels i les hipotecades amb problemes. I un altre dic de contenció de la crisi s'està trencant. Si primer van ser

L'Estat espanyol

A l'Estat espanyol hi ha 132.378 desocupats més (98.194 del sector serveis, 9.714 de la indústria i 8.930 de la construcció). 441.700 famílies tenen aturats tots els membres en edat de treballar. La patronal immobiliària de l'Estat espanyol ha anunciat la possibilitat de mig milió de desocupats més per aquest any que vindran de la construcció i sectors connectats. El govern Zapatero, seguint l'estela de Bush per la dreta, ha promès un descompte fiscal de 400 euros. No només s'apunta a la política de la dreta de reduir impostos i reduir també el seu caràcter progressiu (que pagui més qui guanya més) sinó que davant una crisi que reduirà els ingressos de les administracions i augmentarà les necessitats humanes, accelera l'espiral de reducció de serveis públics. Stiglitz, nobel d'economia i assessor de Sarkozy i de Zapatero, suposadament preconitza un programa socialdemòcrata: reforçament del subsidi d'atur, augment de la despesa pública social, augment dels pressupostos

Respostes després del crack del 29

La sortida treballadora: repartir la feina i garantir sous dignes

Reproduïm una conversa de Trotski en què ens alerta, després de la crisi del 29, que en aquesta situació, al contrari del que diu la propaganda per la competitivitat, no hem de cedir, i sí impedir que els empresaris puguin acomiadar i vendre els mitjans de producció segons els seus interessos, i sí garantir la nostra ocupació i salari, fins i tot reduint o expropiant els beneficis de l'empresari.

El setembre de 1938 Trotski va rebre a casa seva a Mèxic la visita d'un funcionari de la CIO (organització sindical dels EUA). Es va prendre nota taquigràfica de la discussió. Aquell mateix any es va publicar la part de la discussió que podia ser d'interès general, que es troba recollida al llibre "Sobre els sindicats" de Lleó Trotski. Aquí en citem uns quants paràgrafs que considerem d'actualitat. El nord-americà és "A" i Trotski és "B".

A: La política del nostre sindicat té l'objectiu d'impedir l'atur total. Aconseguiu que la feina es reparteixi entre tots els membres del sindicat sense reduir la paga per hora.

B: I quin percentatge dels seus salaris anteriors reben ara els obrers?

A: Al voltant del 40%.

B: Però això és monstruós! Han aconseguit una escala mòbil d'hores de treball sense variació de la paga per hora? Però això significa simplement que el pes total de l'atur recau amb tota la seva força sobre els mateixos obrers! Allibereu els burgesos de la necessitat de gastar els seus recursos en els aturats fent que cada obrer sacrifiqui tres cinquenes parts del seu salari total.

B: És que el capitalisme nord-americà (...), pot consolar els obrers amb l'esperança que la crisi actual tingui un caràcter transitori i que en un futur proper s'obri una nova era de prosperitat? (...)

B: Però això significa que demà els vostres obrers rebran el 30% dels seus salaris anteriors, després el 25 i així successivament.(...)

A: Què es pot fer?

B: Sobretot cal dir a les masses com són les coses (...)

A: I vostè què faria als EUA si fos un organitzador sindical?

B: En primer lloc, els sindicats han de plantejar correctament el problema de l'atur i els salaris. L'escala mòbil d'hores de treball, com la que tenen vostès, és correcta: tothom ha de tenir feina. Però l'escala mòbil d'hores de treball ha de completar-se amb l'escala mòbil de salaris. La classe obrera no pot permetre's una reducció contínua del seu nivell de vida, perquè això equivaldria a la destrucció de la cultura humana. Cal prendre com a punt de partida els termes mitjans de paga setmanal més alts del període previ a la crisi de 1929. Les poderoses forces productives creades pels obrers no han desaparegut ni han estat destruïdes. Són allà. Els que les controlen són els responsables de l'atur. Els obrers saben i volen treballar. Ha de dividir-se el treball entre tots els obrers. La paga setmanal de cada obrer no ha de ser menor que el màxim obtingut en el passat. Aquesta és l'exigència natural, necessària i improrrogable pels sindicats. Si no, serien escombrats com andròmines velles pel desenvolupament històric.

A: És factible aquest programa? Implica la ruïna segura dels capitalistes. Això podria accelerar el creixement del feixisme.

B: És clar que aquest programa significa lluita i no postració. Els sindicats tenen dues possibilitats. Una és maniobrar, retrocedir, tancar els ulls i capitular a poc a poc perquè no "s'enutgin" els patrons o no "provocar" a la reacció. (...) L'altra és entendre el caràcter inexorable de la crisi social actual i encapçalar l'ofensiva de les masses. (...)

A: Però quina és la perspectiva a llarg termini? (...)

B: Evidentment, l'escala mòbil i l'autodefensa no són suficients. Només són els primers passos, imprescindibles per salvar els obrers de la mort per inanició o a mans dels feixistes. Són mitjans de defensa urgents i necessaris, però ells i prou no poden resoldre el problema. La tasca bàsica consisteix a assentar les bases per un sistema econòmic millor, per una utilització més justa, racional i decent de les forces productives en bé de tot el poble.

Això no pot es pot aconseguir amb els mètodes comuns, "normals", rutinaris, dels sindicats. Vostè no pot estar en contra d'això perquè sota les condicions de la decadència capitalista els sindicats aïllats són incapaços fins i tot d'aturar la deterioració de les condicions de vida dels obrers. Calen mètodes més decisius i profunds. La burgesia, que té el control dels mitjans de producció i el poder estatal, ha dut l'economia a un estat de confusió total i sense sortida. És necessari declarar incompetent la burgesia i transferir l'economia a mans noves i honestes, a les mans dels propis obrers. Com fer-ho? el primer pas està clar: tots els sindicats haurien d'unir-se i formar el seu propi "partit obrer". (...) La tasca del partit obrer consistiria a prendre el poder a les seves mans, tot el poder, i després posar ordre a l'economia. Això significa: organitzar tota l'economia nacional d'acord amb un únic pla racional, l'objectiu del qual no sigui el benefici d'un grapat d'explotadors sinó els interessos materials i espirituals d'una població de cent trenta milions de persones."

SINDICAL

Mobilitzem-nos pels nostres drets!

Les dones en el mercat laboral continuem patint el doble d'atur que els homes i es mantenen les diferències salarials amb un 30% menys de salari de les dones respecte els homes. Ens afecta la precarietat a la feina (contractes a temps parcial, temporals) i la sobreexplotació de les dones amb jornades de treball de més de 40 hores, o amb dedicació a la feina tot el dia, en sectors molt feminitzats com el comerç i els serveis: neteja, treballadores de la llar, cura de les persones, telemàrqueting, monitores de menjador, dependentes.

L'encariment dels aliments, l'habitatge i altres necessitats bàsiques per subsistir ha fet que, cada cop més, dones que tenen al seu càrrec una família (separades, divorciades, etc.) es vegin obligades a acceptar feines de jornades interminables. Aquesta sobreexplotació els provoca depressions i malalties.

El desmantellament i la privatització dels serveis públics (sanitat, ensenyament, llars d'infants, llars d'avis) aboca moltes dones a jornades laborals a temps parcial o a tornar a casa, cosa que accelera la pobresa de les dones. Tot plegat elimina les possibilitats d'independència econòmica. Fins que aquestes condicions materials no es corregeixin, unes lleis formals d'igualtat seran paper mullat. I això ho combatem amb mobilització.

En el cas de les dones immigrades, a les dificultats de no tenir papers o tenir permís de residència i no de treball, s'afegeix que el Ministeri de l'Interior (Instrucció 14/2005 de la Secretaria d'Estat de Seguretat) "estipula, en conjunció amb la Llei d'estrangeria, que s'ha de prosseguir amb els processos d'expulsió en el cas de dones immigrants en situació irregular que hagin sol·licitat protecció com a víctimes de la violència de gènere, una vegada que s'hagin registrat les

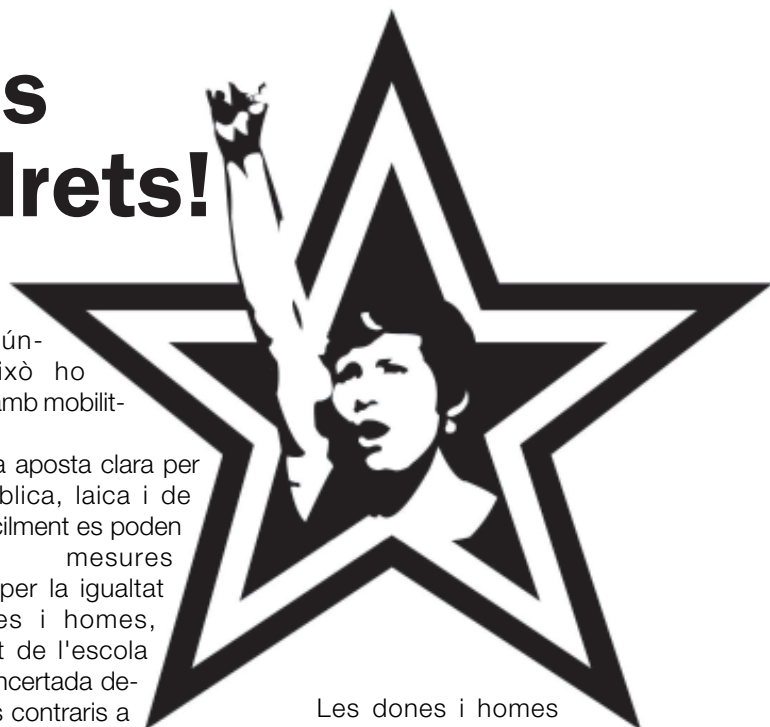
seves denúncies." I això ho combatem amb mobilització.

Sense una aposta clara per l'escola pública, laica i de qualitat, difícilment es poden assegurar mesures educatives per la igualtat entre dones i homes, perquè part de l'escola privada i concertada defensa idearis contraris a la igualtat dona-home. I això ho combatem amb mobilització.

La dreia ha iniciat una ofensiva policial, judicial i mediàtica contra l'avortament en base al fet que la llei permet la criminalització, que se suma a les manifestacions contra la igualtat de drets de lesbianes i gais i a la criminalització contra les mesures sanitàries pal·liatives de sofriments (com a part de la seva campanya contra la sanitat pública). I això ho combatem amb mobilització.

Per tot, aquest 8 de març ens mobilitzem per:

- **Treball estable per a totes i tots, amb salaris dignes: eliminació dels contractes temporals i a temps parcial. Igualtat salarial entre dones i homes per feines equivalents. Cap acomiadament per embaràs.**
- **Ampliació dels serveis públics i gratuïts, amb gestió directa no subcontractada: escoles bressol; residències per a la gent gran i discapacitada; sanitat; ensenyament i treballs de cura de les persones, habitatge...**
- **Derogació de la Llei d'estrangeria. Cobertura dels serveis públics a totes les persones immigrades. Reconeixement del treball de cura de les dones immigrades amb i sense papers. Formació pública i gratuïta en llengües per a les dones immigrades.**
- **Contracte de treball obligatori per a les treballadores de la llar. L'absència de contracte fa que, en el cas de les treballadores de la llar immigrades, sigui més difícil la seva independència econòmica, demanar crèdits...**
- **Despenalització de l'avortament, i que es pugui efectuar de manera gratuïta a la sanitat pública.**
- **Cases d'acollida. Segons un informe de la Unió Europea, hauria d'existir una casa d'acollida per cada 10.000 habitants.**
- **Contra el bloqueig de Gaza (Palestina), que empresona i sotmet a la gana treballadores i treballadors i els seus fills.**

Les dones i homes treballadors de Gaza (Palestina), estan bloquejats per decisió d'Israel, els EUA, Rússia i la Unió Europea amb la complicitat del govern Zapatero, que mentre predica l'Aliança de civilitzacions, col·labora amb les agressions imperialistes. Pateixen constants agressions militars i passen gana, tenen talls elèctrics i de combustible, i no els permeten entrar productes bàsics i medicaments. I això ho combatem amb mobilització.

Els conductors de TMB segueixen en lluita pels 2 dies de descans

L'Assemblea de conductors/es decideix no acceptar la proposta del Departament de treball i la Direcció de TMB i convocar vaga del 3 al 7 de març i cada dijous a partir d'aquesta data

Avui dimarts, els conductors/es reunits en Assemblea hem decidit convocar vaga per la setmana del 3 al 7 de març, i cada dijous a partir d'aquesta data per no estar d'acord

amb la proposta del Departament de treball i la Direcció de TMB que vol que els treballadors treballin més cada dia o se'ls desconti del sou els dos dies de descans setmanal.

L'Assemblea de conductors/es sempre ha dit que els dos dies de descans setmanal tenen que sortir de la reducció de jornada sense pèrdua econòmica.

Entre un 85% i un 90% de la plantilla ha secundat l'aturada d'avui i uns 1200 conductors/es s'han ajuntat deixant petit el local on s'havia de realitzar la reunió. Per aquest motiu, l'assemblea s'ha fet al carrer, a la Via Laietana.

Un cop finalitzada l'assemblea, els conductors han anat cap a la Plaça Sant Jaume, on l'ajuntament de Barcelona feia una jornada de portes obertes, però no han pogut entrar perquè no els han deixat passar de la porta.

Després d'aquest fet, els conductors han anat cap a la Ronda Litoral, on els mossos d'esquadra han carregat i han ferit a 3 conductors, un d'ells al cap. Aquest conductor ha sigut traslladat al Hospital del Mar, on li estan fent les cures necessàries degut a les ferides sofertes.

Més info a
<http://comitedescansos.blogspot.com/>

Vaga de fam dels acomiadats de Seat

Desenes d'acomiadats/as de SEAT continuen sense reingresar en l'empresa. La direcció de l'Empresa en un Burofax enviat la setmana passada als acomiadats pendents de reingrés els comunicava que en aplicació de l'acord subscrit el 16 del 12 de 2005 no serien reincorporats a l'Empresa. A molts de nosaltres/as ja se'ns ha esgotat la prestació d'atur, mentre les nostres famílies sofreixen l'angoixa d'un futur incert.

Tampoc l'administració de la Generalitat, particularment la Conselleria de Treball, ha actuat amb la responsabilitat exigible per a

resoldre un conflicte del qual és part corresponsable, doncs va autoritzar un ERO de 660 acomiadats que ràpidament va poder comprovar-se el seu caràcter fraudulent. La Consellera de Treball Sra. Mar Serna, directora general de la relacions laborals quan es va autoritzar aquest expedient, ignora les repetides peticions de reunió que els acomiadats li hem plantejat.

Arribats a aquest punt alguns acomiadats de SEAT hem decidit fer una Vaga de Fam Indefinida a partir de les 00:00 hores del dilluns 4 de febrer pel reingrés de tots els acomiadats/as sense exclusions.

Cridem a tots els treballadors/as, particularment als nostres companys/as de SEAT, a les organitzacions socials, cíviques i polítiques, a tota la gent solidària que ens ha acompanyat i donat suport durant més de dos anys de lluita, a desenvolupar la solidaritat necessària per a aconseguir el reingrés de tots els acomiadats/des.

Amb la lluita i la solidaritat podem aconseguir-ho!

Mai més acords d'acomiadaments, ni a SEAT ni a cap altra empresa!

Els comunicats de solidaritat es poden enviar al us següents email: hhambreseat@vodafone.es ; diostole@diostole.jazztel.es
Per a connectar telefònicament: 637394395.

Cal construir l'alter

Les eleccions de març es presenten després del sobresalt de la crisi econòmica. Això situa la discussió sobre política econòmica en un lloc central de la campanya. Per uns i altres, es tracta que la crisi surti barata a la patronal i a les multinacionals. Per això preparen, per després de les eleccions, "mesures d'ajustament" -més flexibilització dels acomiadaments, contenció salarial, rebaixes fiscals a les empreses i al capital...- i avançar més en la privatització dels serveis públics, oferint així als que causen la crisi noves queixalades del fruit actual i acumulat dels salaris dels treballadors i treballadores. Lògicament, cap dels candidats dels grans partits diu les coses pel seu nom.

El PP presenta com a nou número dos Manuel Pizarro, ex directiu d'Endesa i Telefónica entre altres, que s'ha afanyat a desautoritzar la imprevisió del govern davant la crisi, presentant com a urgent que s'aprofundixin les ja conegudes "mesures d'ajustament" dels darrers anys. Entre elles, Pizarro ha deixat caure la privatització parcial del sistema de pensions -una mesura que a França va provocar la justa còlera dels i les treballadores, que es van llançar a la vaga el

novembre passat, i que permetria momentàniament ajustar els números de moltes empreses empitjorant les vides i expectatives de molts treballadors. Solbes, número 2 del PSOE, ha reptat a un debat televisiu el directiu empresarial, que promet ser el que a altres nivells és el debat entre Rajoy i Zapatero: una discussió en què el PP retraurà al PSOE que és massa "tu" en la política que aplica, que no difereix tant entre un i altre partit. Zapatero, fent equilibris aritmètics,

presenta un balanç per minimitzar la crisi en què destaca els "xecs" que el seu govern ha repartit (per fills i filles, per lloguer d'habitatges a menors de 30 anys amb contracte, per pagar els serveis privats de la Llei de dependència... i, últimament, la promesa de devolució, per aquest any, de 400 • de l'IRPF als i les assalariades - les cotitzacions dels quals, no ho oblidem, constitueixen el 90% de l'impost gràcies a les reformes fiscals, les del seu govern incloses). Així silenciarà l'avenç de les privatitzacions del sector públic i els efectes nefastos que tenen sobre els seus preu i qualitat, la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris, l'augment de l'atur, i la inoperància del govern en temes com l'habitatge -en el qual ha continuat fomentant grans obres, com ara el TAV, i ha promogut un ridícul nombre d'habitatges de protecció oficial, sense prendre cap mesura contra l'especulació ni per controlar els preus. No en va les lleis que han fet de palanca al boom immobiliari van ser aprovades per governs del PSOE -com la Llei d'arrendaments urbans-, i ministres d'aquest partit van començar les reformes laborals.

Els i les treballadores immigrades tornen a ser un problema en boca dels candidats. Privades de la majoria dels drets, començant pel dret de vot, són la víctima propiciatòria a la qual s'atribueixen tots els mals, preparant el terreny perquè siguin els primers de carregar el pes de la crisi econòmica.

En el terreny polític, el fracàs de la negociació amb ETA i la política seguida pel govern des d'aleshores -amb el protagonisme adquirit per l'aparell judicial franquista, i en clara sintonia amb les exigències del PP- queden com una arma que Rajoy no dubtarà a utilitzar contra Zapatero, perquè ell, aplicant la política repressiva contra les nacionalitats de l'Estat espanyol, fa una mica menys que el que faria el PP i sense la pàtina de fanatisme que a ells els agradaria.

II-legalitzacions i detencions

Una vegada més les eleccions a Euskal Herria seran molt especialment antidemocràtiques: molt vots ja han estat cautelarment llençats a la brossa per l'acció combinada de les dues joies repressives de l'Estat espanyol, la legislació antiterrorista i la Llei de Partits. I és que Zapatero -que intenta fer oblidar l'atemptat a la T4 amb què ETA va fer explotar un alto el foc indefinit que el mateix govern va fer fracassar amb la seva incapacitat política per negociar res- seguint la recepta de Rajoy, i el poder judicial semblen instal·lats en una cursa per veure qui és capaç de provocar més il·legalitzacions i detencions. Van començar amb les sentències del Suprem sobre els recursos del sumari 18/98 -que ve a santificar la màxima de Garzón: "tot és ETA"- i el de l'antiga mesa del Parlament basc -quina ironia que condemnin el més odiat expatrat de l'Ertzaintza, Atutxa- trencant la "doctrina Botín"; i tanquem aquest diari amb Garzón en persona dirigint in situ la detenció de 14 militants de l'esquerra abertzale, entre ells Karmelo Landa. Entre mig, tancaments de seus, justificació de tortures i bloquejos de comptes corrents i, sobretot, impedir al Partit Comunista de les Terres Basques -de fet no havia presentat candidatura- i a Acció Nacionalista Basca tenir paperetes a les urnes el 9 de març, en aquest darrer cas doblement, per obra de l'omnipresent Garzón i de la Sala especial del Tribunal Suprem instada per la Fiscalia General i l'Advocacia de l'Estat -és a dir, el Govern. Ara falta veure quina capacitat de reacció té encara l'esquerra abertzale. El seu primer repte, la vaga general a Euskadi convocada pel 14 de febrer.

Alternativa d'esquerres

Els partits nacionalistes troben un nou espai en el marc de l'ofensiva repressiva del govern contra els drets nacionals -que provoca la protesta de nombrosos sectors de la població, sobretot a Euskadi i Catalunya-, i utilitzen aquesta mateixa ofensiva per amagar la seva política constant de col·laboració amb l'Estat i contra els drets i interessos dels treballadors i treballadores. Això no impedeix que s'ofereixin per donar-los la mà en els plans econòmics, a canvi que es garanteixi la integritat i creixement de "la seva part".

En el terreny internacional, la crida recent de la senyora Rice a enviar més tropes als llocs conflictius de l'Afganistan recorda que les tropes que Zapatero va treure de l'Iraq les va enviar a altres "missions internacionals". Com la senyora Condoleeza s'encarrega d'aclarir, no es tracta de missions humanitàries, és a dir, que queda patent el paper de les tropes espanyoles en el marc de l'OTAN, per si no ho hagués fet prou evident el govern mateix prestant suport militar al govern colpista d'Haití, o enviant tropes al Líban per donar un respir a l'exèrcit israelià després de la derrota de l'estiu de 2006. En el pla internacional, el govern fa els deures, donant suport al criminal bloqueig a Gaza imposat pels EUA, Israel i la UE.

El programa electoral d'IU està, com els dels altres, ple de petites reivindicacions de millores parcials. No hi ha un pla per als serveis públics, ni una proposta d'augment salarial o de reducció de la jornada laboral mantenint els salaris per absorbir l'atur. Tampoc fa cap proposta davant dels tancaments, EROs i deslocalitzacions d'empreses, tot i que continua el degoteig d'acomiadaments i prejubilacions que es converteixen en treball precari.

No hi ha cap resposta global a la crisi que intenti afavorir els interessos i condicions de vida dels treballadors i treballadores. Ni tan sols es planteja limitar els beneficis de la banca i les grans empreses per obtenir fons amb els quals afrontar la crisi. Sí que hi ha moltes petites reivindicacions: un tímid augment de les pensions (a 660 euros), un inconcret pla d'habitatge que "doni suport" al lloguer i la compra en 8 anys... Però cap proposta que intenti treure la discussió dels llocs comuns en què la mantenen els líders dels grans partits.

Candidatures de LI

Amb aquest panorama, molts treballadors i treballadores hauran de decidir entre unes quantes opcions que no contribuiran a millorar les nostres vides, sinó a empitjorar-les. Des de LI apostem per la construcció d'una alternativa, que encara no existeix, però que és en la ment i els anhels de molts i moltes treballadores que comencen a recuperar la certesa que la solució als nostres problemes no la portaran economistes ni advocats que serveixen la burgesia, sinó que aquesta solució només podem construir-la des de la lluita, i amb una proposta que sí que doni una alternativa al sistema capitalista.

Amb l'ajuda de molts companys i companyes hem presentat candidatures al Congrés i al Senat per Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona i Madrid (en total, 126 candidats), cosa que ens permet accedir als espais gratuïts de propaganda electoral.

Centrarem la campanya en la necessitat de la construcció d'una alternativa, argumentant que l'anomenat "vot útil" només serveix per tenir-nos presoners d'opcions que no responen als nostres interessos. Aquests seran els nostres eixos:

No més tancaments ni acomiadaments. No més retallades de drets laborals. Prou persecució sindical.

No a les privatitzacions de serveis públics. No a la subvenció de l'ensenyament i la sanitat privats

Igualtat de drets, a igual treball igual salari. Regularització immediata i dret a vot pels immigrants. Fora la llei d'estrangeria.

No a la il·legalització d'ANB i PCTB. Pel dret d'autodeterminació de Catalunya, Euskadi, Galiza.

Fora la monarquia, per una federació de repúbliques

Fora tropes espanyoles d'Haití, Líban i Afganistan. Trenquem el bloqueig de Gaza. Solidaritat amb el poble palestí.

Aturem la privatització de l'escola pública

Després de l'aprovació de la LOE (1), que no era sinó continuació de la LOCE del PP, van començar els desplegaments autonòmics. Primer va ser la Llei d'educació d'Andalusia (LEA), el novembre, i ara li toca el torn a la de Catalunya (LEC). La LEA va passar sense problemes, dins del consens dels sindicats majoritaris, les patronals i la Conselleria. Però no és així a Catalunya. La prèvia del Pacte Na-

Una llei que força la privatització

El raonament de Maragall és simple: el problema de l'educació és el professorat i sobretot la gestió dels centres públics, en contrast amb "l'excel·lència" de la concertada. Així doncs cal aplicar aquest model als centres públics, privatitzant-ne la gestió perquè exprimeixin el professorat. El mecanisme, el de la desregulació dels drets laborals a

títols universitaris expedits per companyies aèries i ferroviàries de baix cost (El Periódico 29/01/08).

Les Bases no deixen cap sector fora de l'atac privatitzador: aprofundeix la de l'FP, facilitant l'entrada d'empreses en la gestió dels centres públics; o del període 0-3, que deixa en mans "d'iniciatives socials"; reprèn els fracassats intents contra les escoles d'adults que amb la mobilització li havien fet retirar la Llei de l'FPA, etc.

No és, doncs, estrany que tant Mas de CIU, com la patronal hagin corregut a fer públic el seu suport a les Bases d'una Llei que -com deu ser!- encara no ha aparegut articuladament.

Uns mecanismes que li han sumat enemics

No obstant això, els sindicats no van a la convocatòria de vaga amb la mateixa anàlisi. Per una banda, CCOO i UGT van signar en el seu moment el Pacte Nacional per l'Educació que és la base d'aquesta Llei. De l'altra, USTEC-STES i CGT, que no el van signar -USTEC tèbiament i la CGT convocant-hi aturades en contra-, així com ASPEC.

La raó per la qual els primers s'han vist empesos a convocar té dos components. En primer lloc, la crisi que els va obrir la signatura del Pacte Nacional, amb una forta caiguda de vots a les eleccions sindicals -sobretot CCOO- i crisis internes que s'han anat agreujant, fan que no puguin permetre's el luxe de girar altre cop l'esquena a uns ànims molt caldejats als centres. En segon lloc, perquè l'actitud de Maragall no els ha deixat cap escletxa per "negociar". En cap cas hi ha una convicció plena contra el procés de privatització, al qual ja van donar el vistiplau anteriorment. Al contrari, els intents per trobar un diàleg que els permetés despenjar-se o introduir

cional per l'Educació (2) ja va posar gran part de la discussió de la privatització sobre la taula, rematant-ho amb la 6a hora de classe, que va precipitar una oposició als centres públics que quasi no va tenir possibilitat d'expressar-se.

A això cal sumar que tenint un Pacte que li garantia una base de suport, l'actual tripartit n'ha passat olímpicament, i ha volgut forçar les coses intentant aprovar la LEC d'urgència. Així les coses, el 14 de febrer una vaga de l'ensenyament públic creix com una onada amb fortes xifres de participació del professorat per aconseguir la retirada de l'únic document presentat pel tripartit: les Bases de la Llei d'educació de Catalunya.

partir dels "designis" d'un director que la LEC planteja diferenciat del professorat i amb capacitat per a gestionar la cosa pedagògica i econòmica i el personal. Aquesta gestió, planteja Maragall, també pot ser indirecta, posant-la en mans "d'entitats sense ànim de lucre", cooperatives...

Aquest model, que s'afegeix a la privatització via concert, seria a imatge i semblança del model anglès de Margaret Thatcher i Blair, que consoliden la segregació social, i possibiliten l'ingrés d'empreses de serveis als centres i la seva esponsorització per part d'altres. Un sistema, el britànic, que fa tot just uns dies oficialitzava títols de batxillerat expedits per l'hamburgueseria McDonald's, o

confusió en la mobilització, es reitere sense trobar ressò. Aquesta política provoca crítiques constants a les assemblees que es fan, però també genera una desconfiança que s'ha de veure si trobarà una expressió autònoma quan CCOO i UGT trenquin la unitat actual. Una unitat tan precària que quan Coscubiela –secretari general de CCOO de Catalunya- va perdre els papers a TV3 va començar a aclarir els punts d'acord amb la Llei i a insistir que la convocatòria de vaga només és deguda a les formes de presentar-la de Maragall.

Campanya electoral i vaga

Maragall ha jugat les cartes amb urgència esperant tenir la Llei al Parlament a principis de febrer –i, per tant, el tema tancat abans del període electoral-, però de moment la reacció li ha impedit. Mentre, els seus socis de govern diuen que desconeixen l'articulat, però IC ha fet difuses declaracions de suport als aspectes generals de les Bases de la Llei, i ERC, que va començar donant-li suport –al cap i a la fi és conseqüència directa del Pacte que van imposar quan eren ells qui ostentava la Conselleria-, en veure la reacció han acabat fet més declaracions difuses. És a dir, encara que a l'últim moment es despengés qualsevol d'ells oposant-s'hi, no seria sinó per la pressió per baix, i en cap cas per un canvi en una política han estat aplicant de la mà en els dos governs tripartits.

El 14F és molt a la vora i la força del moviment és impressionant, i a més compta amb el suport de pares i mares en molts dels centres. La qüestió ja no és en el 14, sinó a partir del 14. Perquè de moment Maragall no retira les Bases: si ho fes seria un triomf pel moviment que l'enfortiria. Si no ho fa, corre el risc greu que les mobilitzacions esquitxin la campanya electoral.

I aquesta és la qüestió. És clar que després del 14 no hi haurà continuïtat de la mà de CCOO i UGT, perquè ja ho han dit. La USTEC, que sí que parla de continuïtat, la deixa per l'abril, al·legant que s'ha de respectar la campanya electoral i no facilitar la tornada del PP... Només la CGT parla de continuïtat ara, abans de setmana santa, prioritzant l'objectiu de la lluita per la retirada, cosa que inevitablement duu a mobilitzar-se durant la campanya.

La qüestió és que tant si no hi ha continuïtat, com si aquesta queda per calendes gregues i les Bases no s'han retirat, Maragall haurà passat el mal tràngol i estarà en millors condicions per a aplicar-les. És el govern qui, amb la seva pròpia prepotència, ha situat l'atac en aquest moment, i és especialment sensible per forçar la retirada superant la pressió del xantatge del vot útil. On és la utilitat entre la LOCE del PP o la LOE -anomenada LOCILLA per la seva similitud- del PSOE? On entre el Pacte Nacional d'ERC, i unes Bases que impulsa el PCS i aplaudeix CIU?

La única "utilitat" pels defensors de l'educació pública rau en la capacitat que hi hagi de mantenir moltes assemblees de zona que han ressorgit amb la mobilització, de reforçar aquesta organització tradicional de base que va donar proves sobrades d'autoorganització i combativitat, per continuar la lluita fins a la retirada. Aquest és el repte, perquè després del 14F, esperar la

"unitat" sindical és una utopia. La unitat que arribi a gestar-se la imposaran els i les mestres o no serà.

10/02/08

Esther del Alcázar. Barcelona

(1) Vegeu l'anàlisi als números 60, 61, 65 i 66 de LI, de 2005

(2) Vegeu el LI 69, de març, i el LI 72, de juny de 2006

IES Illa del Banyols. El Prat

Resposta al Pla Pilot de FP

Mares-pares, professors, alumnes i exalumnes de l'IES Illa dels Banyols estem responent amb la mobilització al Pla Pilot per a la "FP potent", que des del Tripartit i l'Ajuntament se'ns presenta decidit i llest per aplicar-se. La idea és crear centres de referència de FP, agrupant les famílies professionals, per a posar-los al servei de les empreses, a les quals la LEC facilita entrar directament a la gestió dels centres.

L'IES Illa dels Banyols ha estat seleccionat per a convertir-se en el centre enfocat a les empreses del port i de l'aeroport. ESO i Batxillerat sobren. I es pretén traslladar als alumnes i professors –només quedaran al centre cinc professors de la plantilla actual- a altre IES, l'Estany de la Ricarda, que ara no té línies de Batxillerat i que no pot acollir a tants alumnes.

La lluita ha començat, i fins al moment s'han fet dues concentracions i una manifestació que va arribar al miler de persones. Estem recollint signatures per a lliurar a l'Alcalde i al Conseller d'Educació, i ja comptem amb el suport de CGT, CC.OO. i USTEC.

- **No a la supressió de l'ESO i el batxillerat de l'IES Illa dels Banyols**
- **Ampliació de l'oferta educativa de batxillerat a tots els barris.**
- **Fer les inversions necessàries en tots els centres.**
- **Per la defensa de l'ensenyament públic i de qualitat: no al pla pilot de FP del Prat**

Luís Carlos Gómez-Pintado.
Membre de la comissió de l'Illa dels Banyols

Al cor del bloqueig

Dos companys de LI hem estat a Gaza donant continuïtat a la campanya contra el bloqueig que estem impulsant i a la connexió amb el sindicat de la Unió Independent de Comitès Obrers Palestins (UICOP). Com us explicàvem al número anterior, vam haver de patir les negatives de les autoritats militars de Gaza, que es desdeïen dels permisos que ens havien donat abans de viatjar, però al final, vam poder-hi entrar. Des de que ho vam fer fins avui la situació encara ha empitjorat més i les previsions més pessimistes s'han concretat. Però aquests dies també ens van permetre contactar amb la Maha Nassar, de la Unió de Comitès de Dones Palestines a Ramallah i escoltar un esbós de la situació a Cisjordània.

Abu Mazen: un govern internament qüestionat

L'entrada a Ramallah ha millorat sensiblement des de l'última vegada que hi vam estar. El check point de Kalandia era quasi una ombra que vam creuar automàticament en entrar, i tot just ens va entretenir 15 minuts per sortir. Era expressió del suport de l'Estat d'Israel a la política d'Abu Mazen.

No obstant això, el pagament acabava aquí. Tots els altres check points de Cisjordània es mantenen,

a la conferència d'Annapolis, sinó que va reprimir amb sang les mobilitzacions a totes les ciutats per rebutjar les negociacions. I fins i tot, a Nablus, el setge israelià buscant milicians amagats en un camp de refugiats, ha estat traspasat a la policia de l'ANP, que acaba assetjant els propis palestins.

Producte d'aquesta crisi interna, es produeixen dos processos superestructurals. D'una banda la reorganització de partits burgesos, animats pels nous negociats, que

contra Hamas –com deien els companys, “no hi ha un Fatah d'Abu Mazen, sinó molts Fatah”- i els seus acords amb l'imperialisme. Però semblaria que aquesta crisi interna va començar a expressar-se obertament, en el 40 aniversari de Fatah, el desembre. Les enormes tanques publicitàries que encara es veïen a Ramallah, per primera vegada no reivindicaven la figura d'Abu Mazen al costat de la d'Arafat sinó que, arrencant d'aquest, seguien amb Abu Jihad i tenien com a present Marwan Bargouti, encara a la presó sionista.

Cap a una nova Intifada?

Això ens deïen a Ramallah. I hi afegien, “una Intifada molt gran, com la primera”. Israel segueix guanyant temps per “acabar” amb dos “problemes”: el de Jerusalem i el dels refugiats. Així, mentre segueix construint barris a Jerusalem per jueus i reafirmant-se que és innegociable, redueix els ja escassos drets dels palestins residents a la ciutat, alhora que els grava amb càrregues impositives impossibles de pagar que pressionin per reduir la població àrab. Alhora Israel està buscant una “solució” per als refugiats que hi ha tant en altres països com a la pròpia Palestina, a força d'oferir diners per establir-se fora, juntament amb el canvi del passaport i amb ell de nacionalitat. Però si bé això podria quallar en aquells emigrants que porten anys a l'exterior i que podrien entrar en el joc, està rebent negatives per part dels que resideixen als camps de l'interior, i afegeix un element més de tensió.

Frontera de Rafah

les incursions i segrestos es repeteixen fins i tot a Ramallah, i situacions límit de setge inacabables se succeeixen a Jenín o Nablus.

D'altra banda, la situació interna empitjora, ja que a causa dels acords amb l'imperialisme, Abu Mazen ha incrementat la repressió interna. No només no va comptar amb cap suport institucional intern

neixen amb la voluntat de ser recanvi del propi Abu Mazen i anar encara més enllà. De l'altra, i molt més important per al moviment palestí, el de l'explosió de la crisi interna de Fatah.

Ja hem parlat en altres ocasions del caràcter de moviment del partit en el govern, que ha impedit a Abu Mazen aplicar fins al final, recolzat en les seves bases, l'enfrontament

La situació a Gaza

En els tot just 20 dies que han transcorregut des de que vam tornar, la situació de Gaza ha saltat a primera pàgina dels diaris. No obstant això, no hi ha hagut grans canvis en la situació objectiva respecte a mesos anteriors sinó que, al dictat de l'imperialisme, i tal com preveïen els companys palestins, s'avança en una “solució” que lliuri

Gaza a l'ANP sota tutela egípcia.

La situació econòmica de la Franja és la mateixa que el juny. Del milió i mig de persones que hi viuen, tot just 100.000 cobren de l'ANP com a funcionaris –sota la condició de mantenir el boicot a Hamas i no anar a treballar, ordre que alguns desobeeixen per la repercussió del bloqueig sobre els serveis públics-, uns 20.000 desocupats cobren 100\$/mes de Hamas –a banda d'un nombre indeterminat que cobraria com a policia- i uns 10.000 perceben salaris de l'ONU i ONGs. El bloqueig israelià avalat internacionalment ha fet que es perdessin uns 70.000 llocs de treball més –de la pesca, l'agricultura per exportar, la indústria i la construcció per falta de matèries primeres...- i amb això el nivell de pobresa supera el 80%. Els infants de Gaza anaven descalços en ple hivern, quan vam estar amb ells.

Que Israel hagi anat reduint dia a dia els subministraments per no generar una situació explosiva, sinó convertir la fam i les condicions infrahumanes en desesperació, i amb això en arma de guerra, tampoc és nou. “Ens maten a poc a poc” -deien els companys. Així el subministrament de derivats del petroli s'ha anat reduint setmana rera setmana, i, per tant, uns dies no hi ha aigua, altres no hi ha llum, altres no hi ha bombeig d'aigües fecals, després sempre hi ha talls d'aigua i llum... i cada dia 3,4,7 morts... Era degradant veure carros tirats per mules plens a vessar de plàtans: “avui Israel ha decidit enviar això –ens deien els companys- sabent que ningú ho podrà pagar, però no deixa passar aliments bàsics com farina o patates pels nens que estan afamats.”

Que la política reaccionària de Hamas impossibilitava un enfrontament victoriós amb l'imperialisme tampoc era novetat. Mentre érem allà ens comentaven amb ràbia la repressió que sofrien: els companys de la UICOP treballaven en una mobilització coordinada amb Cisjordània per denunciar la repressió que, uns sota Hamas i els altres sota l'ANP, estaven patint. També ens parlaven de la por que tenien quan sentien volar un Qassam, perquè bona part d'ells acaben caient en territori

Manifestació de suport a Gaza a Barcelona, 24/1/08

palestí i, a més, justifiquen la següent incursió israeliana –només el dia que vam estar a Gaza hi ha haver 7 morts. Tanmateix, els mateixos que parlaven així havien participat en la mobilització de milers de persones que va organitzar Hamas contra la conferència d'Annapolis.

Les perspectives

Quan discutíem allà, es valoraven diferents elements per preveure la política de l'imperialisme. D'una banda, que la situació de Gaza tenia límits i aquests feien preveure que a Annapolis s'hagués previst alguna operació israeliana que acabés de posar en mans de l'ANP el control de la Franja, reforçant-la amb tropes entrenades per l'imperialisme per a la lluita antiterrorista. No obstant això, aquest que podia ser un objectiu en si, tenia contrapartides, com posar fi a la sagnia quotidiana que estava minant els palestins de la Franja fomentant a més la repressió i els enfrontaments interns, que tant convenien Israel. De l'altra, que una incursió massiva podria desencadenar la Intifada que sembla que s'està gestant. Per això, alguns companys insistien que Israel necessitava camuflar l'operació amb la intervenció dels països àrabs i en concret d'Egipte.

Com calcada d'aquelles discussions, la política imperialista dissenya una actuació que intenta compaginar tots aquests elements: la “pressió” àrab contra el bloqueig que justifica la intervenció egípcia i l'ampliació de la Franja 30 km amb

la invitació d'Israel a Egipte que es faci càrrec de tots els subministraments, el lliurament de les fronteres a l'ANP que seguirà autoritzant qui surt i qui no, i facilita la seva lluita contra Hamas, i l'estabilització d'Erez com a pas fronterer –qualsevol que hagi creuat Erez s'adona que no és un “check point” més, sinó una frontera amb voluntat de romandre per completar la “desconnexió”, traspasant la responsabilitat del control a egipcis i Abu Mazen.

Però això no resolva la situació dels palestins de Gaza, que només veien com se sumaven carcellers a una presó que no deixa de ser-ho, sinó que a tot estirar s'amplia en una franja de desert. Ni tan sols canvia el més elemental: els preus a Al Arish (Egipte) es van triplicar davant l'arribada dels palestins. Onze dies després Hamas i Egipte van acordar altre cop el tancament del pas. Israel va reaccionar anunciant la construcció d'un altre mur al Sinai.

Per això, si des de Cisjordània els companys treballen per aquesta Intifada que seria necessària, i aquí multipliquem els nostres esforços contra el bloqueig de Gaza, el paper més important torna a ser dels que més estan sofrint aquesta situació, els companys de la Franja que segueixen impulsant l'organització i mobilització obrera en les pitjors condicions possibles... i que pugui germinar un partit revolucionari dels treballadors.

5/2/08

Esther del Alcázar. Barcelona

Lluita tribal o situació revolucionària?

La premsa mundial ha presentat l'alçament de les masses a partir de les eleccions presidencials del 27 de desembre de 2007 com una batalla salvatge entre tribus, principalment els kikuius i els luos, els primers donant suport a l'actual president Mwai Kibaki, i els segons a l'opositor Raila Odinga. Kibaki va robar les eleccions que va guanyar realment Odinga, i així els luos van començar a matar kikuius. Això és el que les notícies de la premsa de difusió massiva ens expliquen de Kenya. Han mort més de 1.000 persones i se n'han desplaçat gairebé 300.000 per una hostilitat

La primera desinformació que cal rebutjar és que a Kenya hi ha només dos grups ètnics, i que els kikuius donen suport a Kibaki, i els luos, a Odinga. Res més fals. Les ètnies kenyanes segons l'ordre de població són: els kikuius (22%), els kalenjin (15%), els luhyes (14%), els luos (13%), els kambas (11%), els kisiis i els merus (tots dos, 6%). Aquesta realitat demostra que la victòria parlamentària del Moviment Democràtic Taronja (ODM) d'Odinga, que va guanyar 99 diputats davant els 43 diputats de la Unió Nacional Africana de Kenya (KANU) de Kibaki, no era merament

Mau) sí que va néixer en la comunitat kikuiu. No obstant això, durant el període 1952-1960 lluitadors d'altres ètnies es van incorporar a l'organització. Malgrat les polítiques de l'imperialisme britànic per provocar xocs entre les comunitats kenyanes, el poble va mantenir-se unit en la lluita i va aconseguir la independència el 1963.

Però el que no va aconseguir l'imperialisme fins a la independència ho va obtenir després. Va alliberar Jomo Kenyatta, un de líders de la lluita per la independència, empresonat i d'origen kikuiu, i tres anys més tard, el maig de 1963, va organitzar les primeres eleccions que va guanyar la KANU, i Kenyatta va esdevenir primer ministre. El desembre del mateix any Kenya es va declarar independent i l'any següent, República, de la qual Kenyatta va passar a ser president. Kenyatta va seguir una política conciliadora amb l'imperi britànic, mantenint la majoria dels funcionaris colonials als seus llocs. Justificant-se amb els disturbis a Somàlia i a Nairobi, va demanar ajuda militar als britànics i va permetre que tropes imperialistes romanguessin al país.

Kenyatta va incorporar la Unió Democràtica Africana de Kenya (KADU) de Daniel Arap Moi, d'origen kalenjin, al qual va convertir en vicepresident, va construir una dictadura de partit únic fèrria, i va obrir les portes de Kenya a les inversions de l'imperialisme, sobretot britànic. No obstant això, l'autoritarisme del règim va fer un salt qualitatiu quan Arap Moi va assumir el poder després de la mort de Kenyatta el 1978. Per omplir el govern amb els seus homes més fidels Arap Moi va lliurar importants llocs als polítics d'origen kalenjin, i va començar a exercir una política discriminatòria, desplaçant, per exemple, els kikuius de la Vall del Rift per donar terres més riques als terratinents de la seva ètnia.

Per altra banda, Arap Moi no tenia cap inconvenient per col·laborar

interètnica primitiva. Ens han assaltat les horribles imatges i els records de Ruanda.

Per als i les lectors occidentals, privades d'informació suficient sobre Àfrica, ha estat una absoluta sorpresa que un país presentat com un paradís del turisme, on regnava una democràcia estable, es convertís en un parell de dies en una gàbia de canibalisme. Però la realitat és que ni Kenya ha estat mai un país estable i democràtic, ni ara es tracta de lluites entre tribus bàrbares, sinó de la temptativa de les masses de buscar una alternativa davant d'un règim corrupte i pro imperialista.

producte d'una ètnia, els luos; com el suport que tenia KANU no venia d'una sola ètnia, els kikuius. Es tracta d'una polarització política entre tot un poble que per majoria voldria canviar el règim dictatorial i corrupte de Kibaki.

De fet, des del principi, els kenyans van lluitar com un poble unit contra l'imperialisme britànic per alliberar les seves terres. Quan l'Imperi Britànic va entrar a Kenya el 1888, els colonitzadors van expropiar les terres tant dels kikuius, com dels kalenjin i luos, i d'altres ètnies. La principal organització guerrillera d'alliberament popular (Mau

amb polítics locals de diverses tribus i també amb els inversors kikuius (i asiàtics) per saquejar el país. Durant el seu mandat, fins el 2002, les multinacionals britàniques com Unilever, Barclays, Standard Bank, Filays, Vodafone i GSK han arribat a ser les principals empreses que dominaven la important borsa de Nairobi. Mentre les multinacionals, la burgesia compradora i els terratinents kenyans saquejaven el país, la família d'Arap Moi acumulava milers de milions de dòlars en bancs europeus i africans. L'imperialisme també va convertir Kenya en una base des de la qual atacar la independència de molts països africans, mentre el règim aixafava tota l'oposició interna, inclòs el moviment d'Oginga Odinga (el pare de Raila Odinga), que tenia un programa socialista.

Malgrat tot, les masses explotades i empobrides van començar a alçar-se contra el règim opressor, i el 1992 Moi es va veure obligat a posar fi al sistema de partit únic, i va organitzar unes eleccions que va guanyar el seu partit amb suport del poder. Però el descontentament de les masses va créixer tant que l'imperialisme va haver de canviar la política de suport a Arap Moi, i Kibaki i Odinga es van separar del règim formant la Coalició Nacional de l'Arc de Sant Martí, amb la qual van guanyar les eleccions de 2002 contra el candidat d'Arap Moi, Uhuru Kenyatta, fill del primer president de la República. Era una victòria del poble kenyà, i Kibaki va assumir la presidència en una cerimònia en la qual van participar masses eufòriques sense distinció ètnica.

Kibaki i Odinga havien promès acabar amb la pobresa, la discriminació ètnica i delegar poders a les comunitats per acostar el govern al poble. No obstant això, com passa en molts països africans, la Coalició no era un partit real amb un programa clar i amb quadres alternatius que vinguessin de l'oposició de les masses. De fet, tant Kibaki com Odinga havien ocupat llocs ministerials en els governs corruptes d'Arap Moi. A més, ja havia començat la "guerra contra el terrorisme" de Bush, i l'imperialisme nord-americà pressionava els governs "democràtics" africans perquè participessin en la seva guerra bru-

ta a canvi de grans sumes de dòlars. Així que Kibaki no va dubtar en apuntar-se a la llista dels cobradors, col·laborant amb Washington per enviar a Guantánamo suposats jihadistes islamistes (encara que els musulmans són només un 6% de la població). També va permetre a Washington que utilitzés Kenya com a base per traslladar presoners capturats i segrestats en altres punts del món, i per controlar el Sudan i altres països musulmans. Així doncs, el govern de Kibaki va néixer col·laborador i corrupte.

L'imperialisme britànic i nord-americà, tant com la burgesia i els terratinents kenyans van seguir prosperant en l'època de Kibaki, que va introduir profundes reformes neoliberals per garantir els interessos del capital estranger. Els sectors bancari, de telecomunicacions i tecnològic-informàtic van envair els mercats de Kenya, i empreses com Telecom, Safaricom i Flashcom van guanyar la supremacia a la borsa de Nairobi. Els polítics es van convertir en els principals financers del país a través d'empreses com Mega i Transcendy Corporation, signant contractes governamentals a nom d'empreses falses. Tot això amb la col·laboració dels governs britànic i nord-americà.

No només no havia canviat res amb el govern de Kibaki, sinó que l'explotació i repressió s'havia aprofundit. Destacats dirigents sindicals van començar a "desaparèixer" i els seus cossos van ser trobats llençats. Les "morts accidentals" dels opositors es van convertir en una epidèmia. A ulls de l'imperialisme i la premsa occidental, Kenya ja era un país "estable i democràtic". No obstant això, per les masses kenyanes, la situació política i econòmica ja arribava a ser insuportable. Quan el descontentament va començar a moure altra vegada les masses, i sobretot quan la joventut va ocupar la primera línia, Odinga va trencar amb el govern i va formar el Moviment Democràtic Taronja (ODM) per presentar-se com a alternativa a les eleccions de 2007.

Encara que Odinga va construir la direcció del seu moviment amb figures prominents de la seva ètnia (luo), va prometre a tota la població posar fi a la pobresa i la corrupció. Sobretot es va dirigir a la joventut i

les dones amb un discurs radical i igualitarista. No va ser una sorpresa que Arap Moi i Uhuru Kenyatta donessin suport a Kibaki a les eleccions davant d'Odinga. De fet, l'ODM tampoc formava un partit alternatiu amb estratègies clares tan polítiques com econòmiques, i segurament, una vegada al poder el seu destí hagués estat el mateix que el de Kibaki. No obstant això, tot i que l'ODM va guanyar dos terços dels diputats parlamentaris, Kibaki li va robar la victòria presidencial a Odinga, i el portaveu de Washington no va esperar ni un dia per felicitar-lo com a president reelegit.

I així va explotar la ràbia de les masses. El dia 2 de gener Amnistia Internacional denunciava que la majoria dels més de 300 morts havien estat batuts "per bales de la policia durant les protestes" contra el frau a les eleccions generals. Però no hi havia cap partit (ni l'ODM) capaç d'unir les lluites de les masses contra el règim corrupte i repressor per formar un govern obrer i popular. A més, en un país on totes les polítiques són interpretades (i provocades) amb l'etnicitat per l'imperialisme i pels polítics corruptes rivals, no és sorprenent que alguns sectors (encara que van ser molt minoritaris) no organitzats i desorientats enfoquessin la seva ràbia a altres pobres i explotats d'ètnia diferent. I aquestes desgràcies han arribat a ser els titulars de premsa occidental per "explicar" què està passant a Kenya. El que no comentava aquesta mateixa premsa és que els camperols van cremar la casa d'Arap Moi, la figura més corrupta, més opressora i pro imperialista del país.

Kenya està vivint una situació revolucionària, i no una guerra tribal. Els imperialismes britànic i nord-americà estan intentant posar fi a aquesta situació, comptant amb la mediació de l'exsecretari general de les Nacions Unides, Kofi Annan, i intentant desviar l'atenció internacional amb titulars falsos sobre el "salvatgisme tribal" de l'Àfrica negra. I mentre els kenyans no tinguin un partit socialista i popular que pugui unir les lluites per acabar amb el règim corrupte i pro imperialista, possiblement ho aconseguiran. Fins a la següent explosió de les masses.

Muhittin Karkin. Barcelona

Venezuela

Acomiadat de PDVSA

A finals del 2007 els directius de PDVSA van prendre la decisió d'acomiadar de la indústria petrolera Orlando Chirino, reconegut dirigent sindical coordinador de la Unió Nacional de Treballadors, integrant de la junta directiva de Sinutrapetrol, i un dels principals impulsors del Corrent Classista, Unitari, Revolucionari i Autònom (C-CURA). Per respondre el que qualifica "d'acte de discriminació i persecució política", 24 de gener va lliurar al Ministeri del Treball un document d'empara (...)

En sortir de les oficines del Ministeri (...) va declarar als mitjans de comunicació (...) "El primer que he de dir és que es tracta d'un acte de discriminació que viola el meu dret constitucional al treball. De forma arbitrària, sense cap discussió prèvia amb mi i sense haver cursat cap sol·licitud de qualificació d'acomiadament al Ministeri de Treball, m'han suspès el pagament de salaris des del 30 de novembre de 2007, i seguint el vell costum dels governants de la IV República, a poques hores del Dia dels Sants Innocents, em van lliurar la carta en què se m'informa de la desincorporació de la indústria..."

El líder obrer (...) està vinculat a l'empresa des de març de 2003, pel reconeixement que el Govern Nacional i els treballadors van fer a la seva activitat en defensa de l'empresa durant els dies de la contingència provocada per l'aturada i sabotatge patronal i des de l'any 2006 treballa al Departament de Contraloria Social del SISDEM (Sistema de Democratització de l'Ocupació). "A mi no m'han regalat res a PDVSA (...) Com milers de compatriotes em vaig jugar la vida defensant la principal indústria i el president Chávez de l'atac de l'oposició colpista i l'imperialisme." "La discriminació i persecució laboral i política van començar fa dos anys, quan vaig començar a ser marginat de les activitats laborals assignades al Sisdem. (...) Les raons d'aquesta persecució obeeixen a la meua oposició a les pràctiques burocràtiques i corruptes a la indústria i a la defensa intransigent dels drets dels treballadors." (...)

"En tres o quatre reunions que vaig mantenir amb una comissió especial creada per entrevistar-se amb mi, els seus integrants em van fer saber que la decisió es fonamentava en què jo m'havia oposat a la Reforma Constitucional, a més del fet que existien

massa pressions des del Ministeri de Treball i els integrants de la Força Bolivariana Socialista dels Treballadors" (...)

"És evident que se m'acusa del delictes de «dissentir» o de pensar diferent del govern i la tecno-burocràcia de PDVSA, cosa que també viola la Constitució de la República Bolivariana de Venezuela, escrita, aprovada i defensada pels mateixos que han pres la decisió d'acomiadar-me. Fent una reflexió del que va passar al referèndum del 2 de desembre, els treballadors i especialment els empleats públics, hem d'estar satisfets que no s'aprovés, perquè aquesta reforma contenia un article, en el qual molts dirigents sindicals no van parar esment o es van fer els desentesos. Em refereixo a l'article 141, amb el qual es perdia el caràcter d'empleat públic, convertint-lo en un instrument de les polítiques del govern. És a dir, els empleats públics hauríem pensar i actuar com el govern, sota pena de perdre la feina, com ara em fan a mi."

(...) "Molts companys em repetien que no calia defensar l'autonomia davant del president Chávez, que insisteix cada vegada que pot que les organitzacions sindicals no poden ni han de ser autònomes. Amb el meu acomiadament, per la via negativa, es pot comprendre la importància de la lluita per l'autonomia sindical que tant hem defensat". (...) Quina repercussió tindrà l'acomiadament en el mitjà sindical? "(...)Hi ha un pla nacional del Govern Nacional, a través del Ministeri del Treball i de la FSBT, per destruir la UNT i tots els dirigents que cridem a mobilitzar-nos i lluitar en defensa dels drets dels treballadors."

(...) "Ara, quan els treballadors veuen que el govern perdona els assassins del poble, quan permet que ens robin el salari amb el desproveïment, l'especulació i la inflació, quan observen que el camp i els treballadors agraris s'arruïnen per les polítiques de flexibilització dels controls d'importació d'aliments que afavoreixen els empresaris, quan observen que creix la burocràcia i la corrupció i que el president anuncia aliances amb una suposada burgesia nacionalista, els treballadors em diuen que ha arribat l'hora de construir el nostre propi partit dels treballadors que presenti una tercera opció que no sigui ni colpista, ni de conciliació amb l'enemic, sinó d'aprofundiment de la revolució." (...) La lluita pel meu reintegrament la concebo com a part d'una lluita política digna pel veritable socialisme que sigui regit directament pels treballadors i les organitzacions populars i camperoles".

28/01/08

Moviment per la Construcció d'un Partit dels Treballadors

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100-3459-31-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lucha Internacionalista es una organización trotskista. Nuestro objetivo es la revolución socialista, para acabar con el capitalismo y construir el socialismo. Impulsamos la lucha obrera y joven, y la democracia obrera. Defendemos el derecho de autodeterminación de los pueblos, que es negado por el Estado Monárquico, un régimen que hay que abolir. Nuestra lucha es internacionalista: pretendemos la reconstrucción de la IV Internacional. Ll es secció simpatizante de la Lliga Internacional de los Trabajadores-Cuarta Internacional (LIT - CI).

